СТОРІНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ

ЛИСТ З ГАЛИЧИНИ.

Лист з Галичини, села Красноставець, писаний до нашого передплатника. Імени автора, а тимсамим і імени його брата не подаємо зі зрозумілих причин. Лист звучить:

Дорогий Брате!

Ти щасливий, що не живеш в своїм родиннім краю, котрий знищений цілком. Те, що ти довідуєшся з газет — це лише відгуки того, що ми тепер переживаємо: горя, неправди, злодійства, крутарства, обманства, спекуляції і т. ин. Це все відбивається кожної хвилі на нашім незорганізованім народі. Від часу приходу польської влади, нема ні одної днини, яка не відчула-б на собі влади Річипосполитої. Є тут ніби "народна конституція" — та де там! Шовінізм такий запумів, що доходить до всіх українських сіл, до їх шкіл і насильно бере всюди керму в свої пазурі. Українську мову зневажають, а нам надають своїх учителів, котрі не вчать, але винюхують, де були збори, хто і що на них говорив і доносять до поліції, а поліція паньствова, себто жандармерія, переводить ревізії, арештує і бє невинних людей, безпідставно саджає в тюрму. Таке переживає наша Галичина. Перелапують найсвідоміших людей-борців і в тюрму, а з тюрми в сиру могилу! Ось де борці пішли! А спекулянти, молоді українські королики повтікали за кордон і звідтам хочуть нас боронити — від кого? А коли був слушний час з'єднатися в одну цілість зі Сходом, то тоді заперечували. Казали, що не можливо й зрадниками лаявили тих, хто голосив злуку зі Сходом. Тепер вже народ зрозумів, що пани та адвокати дбають не за народ, а тільки за себе. Пізно приходить Іван до розуму. Тут завмирає організація політично-просвітна і культурна. Наш селянський народ стратив довіря до всіх проводирів-інтелігентів, а селянські герої пішли в тюрму та в могилу, до холодного яру; тому серця наші ніколи не застигнуть, поки не підемо через барикади і погарцюємо там, де треба. Народ з дня на день очікує месника зі Сходу. Одно лише біда, що між народом виростають зрадники, запроданці, котрі помагають послідну шкіру здирати з селянина та міщанина. Цей найгірший хабарницький елемент складається з ріжних національностей. А до того майже всі кулаки хрунять і друть послідні мязи з селян. Робітнича міська горстка не подає своєї руки селянству, а ставить себе вище і тому у нас нема такту в робітничім життю. Спекуляція і шварцовання взяло верх в нашій околиці, а смирному сільському робітникові нема дихання. В нашій сільській господарці все впадає. Торговля лише за збіжжя, і так витягнули збіжжя з села, що народ в маю не буде мати вже хліба. Ось де спекуляція капіталістична. Вони хочуть тим зголоднити села, а в біді візьмеш бідака за тану платню до якої хоч роботи. Бо ми з досвіду знаємо, що де голод, там і сварка, а де сварка, там гаразду нема і не буде. От таке то наше положення. Кожний осібняком очікує з дня на день на гіршу біду. Всі наші часописи закриті, між ними "Земля й Воля" і "Вперед", а решта, котрі ще виходять, то ждуть на прихід сонця з Заходу, та туманять народ обіцянками "Ліги Народів", що воно так довго не буде і бути не може і т. ин. Ось чому народ стратив довіря до всіх інтелігентів, котрі посунули своєю політикою нас, Галичан, на яких 30 років назад. Що я, брате, тут переживаю кожної днини і години, цего всего я не годен тобі описати, нема місця, нема й часу. Я думав, що колись зійдемося і я зможу розкрити серце своє і росповісти тобі про своє горе та кривду заподіяну нашому галицькому незорганізованому народові. Та на жаль не маю сили, ні спромоги. З села багато людей утікають — одні до Канади, котрі мають спромогу, а другі на Україну. І я тої гадки — як не до Канади, то на Схід, на Україну. А тут довго мені не бути. Хоч ми переживаємо гіркі дні, хоч нас переслідують на кожнім кроці і забороняють нам рідну школу й мову, то все ми не падаємо духом, а твердо віримо, що прийде скоро кінець цему безглуздому ладові і повстане лад справедливости, братерства і любови. У нас ще хоч сяк-так тримається "коопертива", при чім істнує також "Товариство Просвіта". Та мушу признатись, що поступ припинений, а причина та, що нема де провадити дійсно просвітної роботи. Отже за згодою Товариства куплено місце в громади під будову Народного Дому. Заплачено сто міліонів безвартісних польських марок; думаємо скінчити будову Н. Дому цего року, бо дерево вже два роки як куплено.

Може ти, Брате, знайдеш там за океаном свідомих односельчан і пришлете хеч малу підмогу і тим самим допоможете нам укінчити Н. Дім. Ми віримо, що наколи будемо мати свій дім, тоді ми зможемо попровадити дійсну роботу. Гроші слати можна на одну з цих адрес: Комітет будови Народного Дому, Петро Юрійчук, або Кооперативна "Злука", в Красноставцях.

Вірю, що не відмовите помочі нашій так дорогій справі по своїй змозі. Здоровлю всіх односельчан і бажаю Вам всім всякого добра.

Н. Н.

Тепер пару слів до односельчан села Красноставець взагалі, а до К. Дзвінського в Гемилтон, Онт., до О. Юрійчука в Норт Едмонтон, Алта. і до Мирона Турика в Торонто, Онт. — зокрема.

Товариші! Односельчане! Як бачите з повище поданого листа, в котрім просять у нас помочі для будови Народного Дому, що то нашим святим обовязком є помочи цій так важній справі. Бо ми сьогодня тут, а за пару місяців, чи за пару років ми може повернемо до старого краю. Коли так, тоді, товариші односельчане, Ви будете могли сміло увійти до своєї хати, котру Ви звідси поможете збудувати. Тож допоможім, товариші, скінчити почате діло! Я бажав би, щоб ви виписали листа в цій справі на почтову скринку:

Box 459,
Trail, B. C.

НЕ ПОВЕЛОСЯ.

Гемилтон, Онт.

Дня 11. мая 1924 року відбулося в Гемилтоні масове віче, скликане заходом "щирих"-Українців. На вічу мав говорити петрушевично-петлюрівський офіцер Володимир Босий, який недавно приїхав зі старого краю. Але не повезло нашим "світлим діячам", бо робітники і робітниці взяли верх і перепровадили віче так, як і подобає свідомим робітникам. Перш всего присутні зажадали вибору предсідателя з публики і більшістю голосів вибрано на предсідателя і секретаря свідомих робітників. Але "щирі" почали робити заходи, щоб вибрати ще й їх предсідателя і секретаря. Вибрали і їхніх. І вони сиділи в куточку, як турецькі святі.

Предсідатель тов. Мороз отворив віче і попросив присутних, щоб заховувалися спокійно підчас промови Босого, який буде говорити про події в Галичині. Босий почав: "Світлі Українці Гемилтону! Мене було попереджено, що коли я стану на канадійську землю, то стріну колоди на своїм шляху". Потім почав представлятися, що він є правним представником українського університетського студентства зі Львова на Канаду, якого уповноважила краєва студентська рада. Відтак поширив свої повномочія на ціле українське студентство в цілім світі. Представляючись дальше заявив, що він не партійний, не політик, але фаховий фільософ, а школою його була петрушевично-петлюрівська армія, бо він навіть був командуючим "военного городка Винниці". Отже половину промови витратив, щоб представити самого себе. Відтак почав оповідати історію України і боротьбу від 1914 року, але так заплутався в ній, що докотився аж до комунізму, але... до "щиро-українського". Почав хвалити комунізм, але... а коли-б не те "але", то він зовсім годився-б з комунізмом, лише в те його "але" напхалося Жидів і Москалів, тому він не може погодитися з комунізмом. Про ріжні "щиро-українські" правительства висловлювався, що вони такі були демократичні, що аж Німці на них за це розсердилися і... демократизм шляк трафив, за яким він дуже жалує. Що-ж до переходу частин галицької армії на сторону Поляків, то Босий є тої думки, що винні цему большевики, бо вони не були демократичні, а Поляки... розуміється! Відтак читав резолюцію-протест, яка була ще більш поплутана, як сама промова Босого.

Після промови Босого виступали промовці від робітників, які точка за точкою розбивали доводи Босого. Так першим бесідником після Босого говорив т. Кондратович, а відтак т. Ліліщак, який перш всего вказав на польську "демократію", в руки якої такі політики як Босий вкинули галицьке населення. Тов. Ліліщак здемаскував всю роботу української патріотичної інтелігенції, її ріжні орієнтації під час революції і горожанської війни, яка служила і російським білогвардійцям і польській шляхті і міжнароднім капіталістам, тільки не українським трудовим масам. А нині вона вже цілком стратила голову і доживає свій вік в віденських та пражських кавярнях.

На закінчення говорив т. Богайчук, який своїми палкими словами розбив балаканину Босого і тут же прилюдно виповів Босому публичні дебати, але цей відмовився "на разі". А раз "на разі", то це значить, що він ще може згодитися і буде дебатувати. Тож робітники очікують. Цікавляться, як то представник університетського студентства буде дебатувати з робітником.

Тепер звертаємося до вас товариші робітники і робітниці Гемилтону. Ви мали нагоду на власні очі бачити і чути представника тих, які загирили долю Галичини. Вони запроторили Галичину польській шляхті і тепер ще стараються крутити вам голови. Але це вже їм не так легко. Більшість робітництва розуміється на тих лисах і не дасться їм натягнути. Ми кличемо до вас: ставайте членами робітничої організації, читайте робітничу літературу і освідомляйтеся. Бо тільки в організації і в свідомости наша сила, а тоді ніякі брехуни не будуть мати доступу до нас, щоб крутити нам голови.

Хай жиє свідоме робітництво Гемилтону.

Мороз, предсідатель. Тофан, секретар.

ПЕРШИЙ МАЙ В САСКАТУНІ.

Заходом робітничих організацій при Укр. Роб. Домі в Саскатуні свято Перший Май відсвятковано концерт-мітінгом в Укр. Роб. Домі о годині 8.30 вечером. Саля Укр. Роб. Дому була переповнена по береги робітниками й робітницями. Завдяки відсталости саскатунського робітництва, в Саскатуні не відбулося демонстрації, так як по инших містах. Саскатунські робітники задовольняються ще тим святом, яке їм дали капіталісти, а це "Labor day". Отже Перший Май святкувало тільки передове робітництво і тим самим заявило себе нерозлучною частиною великої сімї світового революційного робітництва.

Концерт-мітінг отворив предсідатель і пояснив присутним значіння першомайського свята для пролетаріяту цілого світа. Відтак концерт розпочався співом "Інтернаціоналу", після чого слідували співи, декламації, музика. Всі точки були революційного змісту. Між точками виступали бесідники від відділів К.П.К., Стов. У.Р.Д. і одна товаришка від відділу Секції Женщин-Робітниць. Бесідники зясували історію боротьби пролетаріяту, а також боротьбу за це робітниче свято. В цей день пролетаріят підраховує свої ряди для боротьби і перемоги над капіталом.

Представниця жіночого відділу зясувала положення робітниці в минулім і її участь в боротьбі поруч з мущиною за істнування. Закликала женщин до організації, та вказувала, що женщини повинні організуватися разом з мущинами і боротися з визиском капіталу аж до повного освободження.

Бесідник, який говорив після женщини, вказав, яке завдання має свято першого мая, а також вказав на найсильніщу зброю пролетаріяту під цей час, а це на його пресу. Робітнича преса відограє величезну ролю в життю робітництва, вона його виховує, організує. Нашим органом в Канаді є "Укр. Роб. Вісти" і "Робітниця", то-ж ми мусимо їх піддержувати і поширювати між робітництвом і фармерством. Без своєї преси ми були-б безсильні. Робітнича преса є організатором, товаришом і порадником. І тому ми повинні в цей день якнайбільше її поширювати, збирати для неї пресовий фонд і приєднувати передплатників. Та не тільки нині, але протягом цілого місяця і завжди. Ми повинні поставити нашу пресу на трівких підвалинах, щоби вона й на дальше могла відбивати атаки ворожої кляси і її прихвостнів. Таке попертя може дати її як моральне, так матеріяльне тільки кляса працюючих. Багата кляса рада тільки знищити нашу пресу за всяку ціну. Присутні відгукнулися на цей заклик і зложили свої жертви, які будуть передані майському комітетові і переслані до редакції після закінчення кампанії. Так закінчидося першомайське свято в Саскатуні.

Робкор.

Гемилтон, Онт.

Товаришу Редактор!

При кінці квітня я вислав Вам $4.00 на передплату "Укр. Роб. Вістей". Тоді я не був в спромозі вислати більше, то-ж тепер висилаю $1.00 пресового фонду, $1.50 передплати на "Робітницю" для своєї дружини і 50 ц. на пресовий фонд "Робітниці", що разом робить $3.00. Товаришу Редактор! Признаюся, що я є один з тих, що до цего часу не дбав про організацію і свою пресу. Однак на далі постараюся зробити те, що в моїх силах. Тепер я придбав вам одного передплатника в особі своєї дружини. Вірю, що обовязком кожного робітника поступити так само, а котрий має спромогу, щоб придбав більше передплатників для свого часопису. Бо тільки в цей спосіб ми зможемо зміцнити нашу робітничо-фармерську газету. Місяць май кличе нас несвідомих, неорганізованих ставати передплатниками "Укр. Роб. Вістей" і "Робітниці", ставати членами робітничо-фармерської організації. Тож до діла товариші робітники і фармері, щоби ні один з нас не лишився бездіяльним тепер. Попрацюймо для своєї преси так, щоб після закінчення мая сторінки "Укр. Роб. Вістей" рясно вкрилися іменами тих, хто працював для їх користи. Може дехто скаже, що вже запізно, бо місяць май минає. Товариші, ніколи не пізно! Коли писалося, щоб нести поміч своїй пресі в маю, то я думав, що без мене обійдеться, бо є багато робітників свідомих і вони самі дадуть раду. Але коли я почав слідити, як йде кампанія і мені показалося, що слабо, то мені стало сумно і я запитав себе: а що я зробив? І не мав відповіди. Тепер відповідаю тим, чим можу і вас кличу: без кожного з нас не обійдеться! Всі мусимо помагати. Свідомий і несвідомий. Кожний робітник! Бо це наша, робітнича преса.

Оставайтеся, товариші, здорові, і уважайте, щоби ні один з вас не засоромився після місяця мая, бо вороги нашої преси тільки того й ждуть. Але нехай не діждуть! Отож, коли кампанія йшла слабо на початку мая, хай же вона піде завзято і енерґічно при кінці мая. Нас тисячі! А коли кожний постановить придбати по одному передплатникові в останній день мая, і придбає, то буде за один день тисячі передплатників!

Андрей Іваніцький.

ТОВАРИСТВО МОЛОДІ НА ПОМІЧ РОБІТНИЧІЙ ПРЕСІ.

Едмонтон, Алта.

Я бачив вистави в великий театрах, де грали фахові артисти і бачив як грали ріжні аматорські гуртки. Але ніколи не виніс такого гарного враження з цих вистав, як з представлення, яке грало Товариство Української Робітничої Молоді в Едмонтоні. Я дивився і любувався їх грою, грою цих наших молодих сил, майбутніх борців за пролетарську ідею, які вже нині помагають загальній робітничій справі.

Пригадую собі, коли я бувало зимою їду раненько о годині 6. до роботи, а на головній вулиці міста маленькі хлопчики на 35-градуснім морозі кричать своїми діточими голосами: "Морнінг Бюлетин"! І чиїж це діти, як не бідаків робітників? Сотки тисяч їх по ріжних містах Канади і Злучених Держав вигукують так і ради того нужденного цента, ради куска хліба поширюють капіталістичну пресу.

А робітнича преса і цего не має. Робітник (свідомий) сам не доїдає, а дає на пресовий фонд своєї газети, коли бачить, що вона в критичнім положенню. І коли ця молодь рішила піти з допомогою робітничій пресі, то не за ради того нинішного куска хліба для себе, або своєї сімї, але задля освідомлювання всіх темних, щоби здобути кусок хліба на стало, і замісць поширювати капіталістичну пресу, виборoти собі школу.

Я хотів би, щоби всюди, по цілій Канаді, де тільки жиють українські робітники і фармері, їх молодь взяла примір з едмонтонської молоді і поспішила з допомогою своїй пресі — "Укр. Роб. Вістям" і "Робітниці".

Але я відійшов від теми.

Дня 17. мая Т-во Укр. Роб. Молоді в Едмонтоні відограло комедію в 3-ох актах п. н. "На відпуст до Київа". Гра випала надзвичайно добре. Всі молоді аматори, помимо того, що виступали перший раз на сцену, вивязались з своїх роль дуже добре. Публика була дуже вдоволена, дехто навіть говорив, що молоді аматори випередили старих.

Тов. Марусик в ролі Івана грав гарно з відповідними рухами. Т-ка Д. Юрійчук в ролі Явдохи вивязалася знаменито. І це ще мала дівчинка. Тов. М. Семотюк в ролі Жида дав дійсний тип, хоч сам він вихований в Канаді. Тов. С. Юрійчук в ролі дяка грав добре, тільки ті церковні слова були для него тяжкі. Тов. М. Еремійчук в ролі Гаврила мав тільки замітку, що за слабий голос. Це-ж відомо, бо він ще молодий хлопець, а мусів грати старого діда. Т-ки А. Семенюк в ролі Анни і Л. Пронюк в ролі Одарки віддали свої ролі вдоволяючо, тільки треба було голосніше говорити. Тов. П. Мойса в ролі Петра повинен бути вільнішим на сцені. Т. С. Харук в ролі Максима грав бездоганно, однак він більше надається до серіозної ролі.

На закінчення скажу: ви молоді т-ші і т-шки робите гарне діло і заслугуєте всі на похвалу в нашій робітничій пресі. Хай жиє свідома українська робітнича молодь!

Око.

"НАРОДНА РОБОТА".

Келгари, Алта.

Є в Келгари патріотичне товариство, яке каже, що воно робить "народну роботу". А робота та виглядає так: в неділю "Іже херувими", а вечерами танці. Через якийсь час робота у них була занепала, бо не могли попа дістати. А тепер мають аж два, які сваряться між собою і робота не може йти вперед, тому ограничується на танцях. Мало там коло того товариства є робітників. Там держаться тільки ті, що люблять слово "пан". Зайшов я одного разу туди на лекцію, яку давав якийсь методистський чи пресвитеріянський піп. Застав я саме дискусію між попами. Католицький правив своєї а той своєї. І католицький виграв, бо "в своїй хаті". З тої злости пресвитеріянський почав накидатися на "Укр. Роб. Вісти", знаючи, що з тим згодиться і католицький. Вимахуючи якоюсь книжечкою, він кричав на "Укр. Роб. Вісти", обороняв Назарука за натягання ним свого часу українських робітників і фармерів в Канаді на якусь позичку, якої ніколи ніхто їм не віддасть, та перехвалювався, що пошкодить "Укр. Роб. Вістям", або таки сконфіскує їх і то дуже скоро.

Слухав я і думав: "коли-б то свиня мала роги"? Я радив би цему панкові їхати назад до Венкувер грати в карти, як грав він колись, ніж заниматися такою "політикою". А що ви гавкаєте на робітничу пресу, то жальсь боже, бо ви проти неї, як жаба проти слоня. Ото все.

Присутний.

Дромгелер, Алта.

Дорогі Товариші!

Посилаю Вам $4.00 на відновлення передплати на "У.Р.В." і $1.50 на передплату "Робітниці". Відновляю передплату, бо бажаю, щоб часопис "У.Р.В." і на дальше приходив до мене, бо це є лише одинокий часопис в українській мові в Канаді, що обороняє інтереси робітництва. При цій нагоді закликаю всіх товаришів читачів "У.Р.В.", щоб поспішили з вирівнанням своєї залеглости за цей часопис, а також щоб відновляли передплату на будучий рік.

З товариським привітом,

Ф. Забіяка.

ХТО ЯНИЧАРИ?

Спеден, Алта.

Недавно попалося мені до рук як три числі рипиндячого "Укр. Голосу". Дивлюся і дивуюся, що так розрипілася Рипиндя на большевиків. То повстання на Україні проти большевиків, то знов накиди на українських робітників і фармерів в Канаді за те, що вони протестують проти насильств польської шляхти в Сх. Галичині, то знов затягнула свою катеринку, що большевики відновили терор на Україні і т. ин. В кожнім числі щось таке ліпить Рипиндя. Що з нею сталося? — думаю собі. Чи то большевики так наступили її на хвіст? Чи то вона по щирости так роспадається за Україною? А чому не за Галичиною, яку вона помагала запродувати польській шляхті? Знаю о, що її росходиться. Вона думає своїми брехнями пошкодити "Укр. Роб. Вістям", а то виходить якраз навпаки, бо начитавшись таких дурниць Рипиндя вже й фармері починають святкувати Перший Май. Ось як то виходить, Рипиндю! Ти казала, що то робітники яничари, а тепер українські фармері починають відвертатися від тебе, як від яничара. "Укр. Роб. Вісти" завжди писали правду. А ти співала осакна тим, які запродували Галичину і ще хотіли завоювати для Польщі цілу Україну. Наші "Укр. Роб. Вісти" писали тоді не вірити зрадникам, бо вони своєю крученою політикою і безглуздями орієнтаціями розіпнуть Україну. І от цілої України їм не вдалося розіпяти, бо трудові маси нагнали їх звідтам, а Галичину вони розіпяли. А ви за те пророцтво "Укр. Роб. Вістей" лаяли їх, виливали на них всю свою злість, а тепер що ви маєте? Правительство Петрушевича зрабувало галицьку армію і кинуло Денікінові на поталу. А за це Назарук приїхав до Канади за долярами. І знов "Укр. Роб. Вісти" відкривають робітникам і фармерам очі, кличуть не вірити запроданцям, не давати їм долярів. І що-ж сталося? Справдилося все до найменшої йоти. А всі патріотичні рипинді кричали за це на "Укр. Роб. Вісти", по гадючи сичіли. Я фармер і стежив за тим, що писали обидві сторони. Хотів переконатися. Я читав "Укр. Голос" стало, а "Укр. Роб. Вісти" лише деколи і застановлявся над тим, що писалося. Отже після того писання прийшов до переконання, що не "Укр. Роб. Вісти", але ви лишилися яничарами, зрадниками, То-ж не маєте чого дивуватися, що працюючі лишають вас. Бо не хочуть більше вірити вашим теревеням.

Товариші робітники й фармері! Читаймо і передплачуймо свій дійсно робітничо-фармерський часопис "Укр. Роб. Вісти", який отворяє нам очи і учить нас як ми маємо жити і як боротися.

Н. Р.

ПРОСЬБА О ПОМІЧ.

Вінніпеґ, Ман.

Дорогі Товариші!

Оцими словами звертаюся до Вас за допомогою в моїм горю, яке постигло мене в 1917 році. При роботі я стратив руку і ще й до того ушкодило мені груди, і я тепер не є здібний до роботи, щоби заробити хоч кусок хліба для себе і для своєї сімї. Ще минулого року я заробляв по три долари на тиждень і товариші дещо мені помагали. Вінніпеґські товариші зібрали мені $36.00 на концерті, і якось зиму перетягнув з женою і трома малими дітьми. Тепер мене ніхто не принимає до роботи, бо я каліка з одною рукою, а жінка також ледво ходить, бо ревматизм ломить її ноги. І таке то моє нужденне життя. За хатину вже четвертий рік не заплачений податок, а тепер місто продало її за той податок. Дня 12. мая повідомлено мене, що я позбувся своєї хати. Ходив, просив, але нічого не помогло. Хату продали, а роботи для мене нема, хоч живу я тут 24 роки і таки добре напрацювався. Стягав по центу, щоб мати хоч свій притулок. Тепер мені вже 56 літ, але коли-б мені рука, то я ще працювавби. І от за свою довголітню працю прийдеться кінчити своє життя десь під чужою стріхою. Допомоги я не сподіюся ні від кого, як не від Вас товариші робітники і робітниці.

Коли я прийшов за допомогою до тих панів, від яких мені належалася допомога за ушкодження мого тіла, то один з них приступив до мене і назвав мене поганими словами, так як собаку. Я за свій біль і заподіяну мені кривду, не видержав і відповів тому панові. А він зібрав всіх своїх офісників і списав, що я грубіян і тому не заслуговую на допомогу. А потім присилали до мене своїх шпіонів, які зі мною говорили солодко, а панам брехали на мене. І от тепер я безпомічний і безпритульний з своєю сімєю.

Товариші і Товаришки! Я звертаюся до вас з своєю просьбою, хоч як тяжко мені це робити. Поможіть мені що ласка Ваша. Поможіть мені відкупити мою хатчину, бо відтак буде пізно. Мені сказали, що я можу ще викупити, якщо зверну гроші на час. Дуже Вас, товариші і товаришки, щиро прошу і буду Вам повік вдячний я і моя сімя.

Жертви прошу слати до "Укр. Роб. Вістей".

Остаюсь з надією, Ваш нещасний,

М. Мицак.

Ґірон Бей, Онт.

Товаришу Редактор!

Засилаю Вам в цім листі $8.00 на відновлення моєї передплати на "У.Р.В.", яка скінчилася минулого року, а $4.00 наперед, себто на рік 1925.

З товариським привітом,

Й. А. Дідич.

А НАША АРМІЯ ЗРОСТАЄ!

Понизше подаємо імена тих товаришів, що зрозуміли наш заклик в останніх числах "У.Р.В." і почали приєднувати для своєї газети нових передплатників.

Л. Мегович в Едсон, Алта. придбав одного цілорічного і одного піврічного передплатників.

П. Козловський в Форт Францес, Онт. придбав одного піврічного передплатника.

І. Косминка в Мелвил, Саск. придбав одного цілорічного передплатника.

А. Міщук в Рода, Вірджінія придбав одного цілорічного передплатника.

І. Гунька в Вінніпеґу, Ман. придбав двох квартальних передплатників.

М. Мачула в Вайта, Ман. придбав трох піврічних передплатників.

Н. Онищук в Дітройт, Міш. придбав одного цілорічного передплатника.

С. Гриз в Мідвокі, Віск. придбав одного піврічного передплатника.

В. Орисюк в Келгари, Алта. придбав одного цілорічного і одного піврічного передплатників.

К. Малафій в Ріджайна, Саск. придбав двох піврічних передплатників.

Н. Кобилюк в Делборн, Алта. придбав одного цілорічного і одного піврічного передплатника.

Д. Захарків в Салт Сейнт Мері, Онт. придбав одного піврічного передплатника.

Н. Березкін в Бінфейт, Саск. придбав одного піврічного передплатника.

В. Матейчук в Горнпейн, Онт. придбав одного піврічного передплатника.

В. Деделюк в Мінеаполіс, Мінн. придбав одного цілорічного передплатника.

Н. Павл в Ківейтін, Онт. придбав одного квартального передплатника.

Н. Книш в Медісін Гет, Алта. придбав одного цілорічного передплатника.

В. Левіцький в Гардивил, Алта. придбав одного піврічного передплатника.

І. Н. Латин в Перд'ю, Саск. придбав двох цілорічних передплатників.

Ю. Богуш в Раки Мавнтейн Гавз, Алта. придбав одного цілорічного передплатника.

М. Сінкевич в Саундерс, Алта. придбав трох цілорічних передплатників.

П. Козлик в Монтреалі, Кве. придбав одного цілорічного і двох піврічних передплатників.

І. Перейма в Конистон, Онт. придбав двох цілорічних і шість піврічних передплатників.

Т. Писипас в Вінніпеґу, Ман. придбав одного піврічного передплатника.

Д. Костащук в Лашін, Кве. придбав двох цілорічних передплатників.

А. Ємчук в Вест Форт Виліям, Онт. придбав одного піврічного передплатника.

М. Шалаган в Едмонтоні, Алта. придбав одного піврічного передплатника.

Т. Летняк в Рочестер, Мінн. придбав одного квартального передплатника.

Деякі товариші збирають стару передплату (відновлення), за що також щиро їм дякуємо, але в газеті подаємо тільки імена тих товаришів, що придбали нових передплатників.

Ваша газета, Товариші, щиро Вам дякує за Ваш труд і надіеся, що Ви й надалі продовжатимете почате діло.

Товариші! Хто слідуючий?!

ПОШУКУЮ свого стриєчного брата Івана Черниша, котрий перебував в Оттаві около 5. літ. Через якийсь час був також в Торонто. Тепер має проживати десь в Віндзор, Онтеріо, або його околиці. Хто про него знав би або він сам хай зголоситься, бо маю важну справу зі старого краю.

Jacob Chernysh
P. O. Box 56,
(54) Holland Landing, Ont.

ПОШУКУЮ в важній справі свого товариша Семена Заячковського. Останню вістку мав від него 1915 р. Він працював в Злучених Державах на фармах. Хто про него знав би або він сам хай напише на адресу:

P. Nowakowski
(56) P. O. Nestow, Alta,

ПОШУКУЮ своїх краянів Владислава Лубика з села Корнива, повіт Городенка; маю до него важну старокраєву справу; і, Михайла Мороза з села Раківці, повіт Городенка; перебуває в Онтеріо. Прошу ласкаво зголоситися на адресу:

Andrew Romanoff
P. O. Box 1022,
Port Colborne, Ont. (54)

Українська робітнича преса, це ознака сили і свідомости робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплати!

ПІКНІК! — — — ПІКНІК!
В НЕДІЛЮ, 1. ЧЕРВНЯ
о годині 11-ій перед полуднем
в Саскатуні, Саск.

Заходом філії Стов. У.Р.Д. і Секції Женщин-Робітниць устроюється величавий пікнік, перший раз сегорічного літного сезону. На пікніку будуть ріжного рода спортові гри як перегони, перетягання шнура, гра в мяч і ин. Побідники отримають цінні дарунки в нагороду. Будуть також ріжнородні українські страви: як голубці, пиріжки і пр. Ох! то то пиріжки, такі як колись нам маленьким в краю мама варила. Приходіть всі а побачите чи не такі! Наїмося пиріжків, напємося холодних напитків, забавимося гарно, заспіваємо, побачимося зі своїми товаришами і розвеселимося, налюбуємося природою весни, подалік від міського диму, в ліску, де зелена трава гарно землю вкриває. Приходіть всі не тільки Саскатунці, але комітет запрошує і дооколичних робітників і фармерів. На случай непогоди відбудеться концерт і вечера в салі У.Р.Д. Отже всі як один на пікнік, котрий відбудеться на старім місці: чотири блоки на північ від St. Paul Hospital. Прихід увесь на сплату довгу У.Р.Д. За обслугу і вдоволення ручить

Комітет.

ВІДКРИТТЯ УКР. РОБ. ДОМУ В ВЕСТ ФОРТ ВИЛІЯМ, ОНТ.

Відкриття нового Укр. Роб. Дому відбудеться в неділю, 1-го червня о год. 8. вечером, на розі Фридріка стріт і Гом евню.

Святочне відкриття розпічнеться великим концертом з багатою програмою. Члени філії Укр. Роб. Дому запрошують всіх місцевих і дооколичних укр. робітників і робітниць на це велике свято.

Вступ вільний для всіх.

Другого дня в понеділок 2. червня відограється в тім-же Укр. Роб. Домі велика драма, яку написав М. Ірчан п. н.

ДВАНАЙЦЯТЬ.

Початок о год. 8. вечером. Ціна вступу 45 ц.

Заряд Філії.

УВАГА! — — — — УВАГА!

Старанням спільного маєвого комітету при Українськім Робітничім Домі в Іст Килдонан устроюється в неділю, дня 25-го мая ц. р. в Укр. Роб. Домі в Іст Килдонан

ВЕЛИЧАВИЙ КОНЦЕРТ

під проводом т. П. Угринюка.

Програма концерту багата.

В концерті бере участь перша ґрупа мандолоністок з Вінніпеґу.

Вступ за добровільними датками. Приходіть громадно і кличте своїх знайомих а певно не пожалуєте.

ПОШУКУЮ Николая Фицика, з села Чорнавки, повіт Чернівці, Буковина. Минулими часами перебував в Дромгелер і Летбридж. Хто знав би його адресу або він сам зволить написати на слідуючу адресу:

W. Kirstiuk
General Alberta Sanitarium,
(56) Calgary, Alta.

ПОШУКУЮ Дмитра Ганчара з села Мозолівки, повіт Підгайці, Галичина. Правдоподібно має перебувати десь на фармах в Саскачевані. Хочу переписатися з ним у важній справі. Хто знав би його адресу або він сам хай зволить написати до:

Paul Halma
Box 331,
(56) McKeesport, Pa.

МАЮ НА ПРОДАЖ шевську машинерію. Продаю з тої причини, що мій муж помер, і оставив двоє дітей, яким треба средств до життя. Продам до дуже низькій ціні. Хто бажав би купити, хай зголоситься на нище подану адресу:

Tekla Kurysh
(57) Drumheller, Alta.

НА ПРОДАЖ 5 кімнатовий дім, добре уряджений, фул бейсмент, ванна до купання, широкий заїзд, новий ґередж; близько школи, пів блока від стріт-кари. Продам дешево з причини виїзду з Вінніпеґу. Зголошуватись під число:

750 Alfred Ave. (55)